

Tiedoston nimi: Tuovicast23 – Luottamus ja turvallisuus

Äänitteen kesto: 46 min

Litterointimerkinnät

Eeva Koivunen:	Haastattelija 1
Ari Evwaraye:	Haastattelija 2
Sini Erholtz:	Vastaaaja 1
Eilina Gusatinsky:	Vastaaaja 2
Spiikkeri:	Välispiikkeri
sa-	sana jää kesken
(sana)	epävarmasti kuultu jakso puheessa tai epävarmasti tunnistettu puhuja
(-)	sana, josta ei ole saatu selvää
(--)	useampia sanoja, joista ei ole saatu selvää
, . ? :	kieliopin mukainen välimerkki tai alle 10 sekunnin tauko puheessa

[Musiikkia.]

Spiikkeri: Sisäisen turvallisuuden taajuudella – Tuovicast.

[Musiikkia.]

Eeva Koivunen: Syksy on taas pyörähtänyt käyntiin, ja myös Tuovicast heräilee kesätauoltaan, joka tais olla vähän pidempi tällä kertaa ku pelkkä kesä, mutta ei se mitään! Mä oon Eeva Koivunen, ja mun kanssa täällä Tuovicastin Kirkkokadun studiossa on myös mun juontajakollegani, vanha tuttu, sisäministeriön strategiapäällikkö Ari Evwaraye.

Ari Evwaraye: En mä nyt vielä niin vanha oo!

[Naurua]

Eeva Koivunen: Sä oot ainaki vanha tuttu.

Ari Evwaraye: Kyllä kyllä.

Eeva Koivunen: Joo, Tuovicastissahan on käsitelty turvallisuutta jo lukuisista eri näkökulmista ja myös tän päivän aihetta on vähintään sivuttu meillä useaan kertaan, mutta haluttiin kuitenkin nostaa tää tämän päivän teema ihan omana aiheenaan listoille, koska kyseessä on niin keskeinen ja vois sanoo joku tärkeä oivallus turvallisuuteen liittyen.

Eli tänään keskustellaan siitä miltä turvallisuus näyttää eri ihmisille ja väestöryhmille ja mitä seurauksia sillä on turvallisuuden tekemiselle. Tänäänkin meillä on paikalla muutama arvovaltainen vieras ja keskustelija eli ensinnäkin haluaisin toivottaa tervetulleeksi sisäministeriön erityisasiantuntija Sini Erholtzin.

Sini Erholtz: Kiitos!

Eeva Koivunen: Tervetuloa Sini!

Ari Evwaraye: Sä oot tääl ensimmäistä kertaa.

Sini Erholtz: Ensimmäistä kertaa tässä hyvin arvokkaassa seurassa.

[Naurua.]

Sini Erholtz: Jännittää hiukan.

Eeva Koivunen: Seurassa et todennäköisesti oo ihan ensimmäistä kertaa, mut podcastissa oot.

Sini Erholtz: Podcastissa kyllä.

Eeva Koivunen: Sini, sä työskentelet meillä erityisesti väestön turvallisuuden tunteen ja luottamukseen liittyvien kysymysten parissa. Haluaisitko lyhyesti avata itse, että mitä sun työnkuvaan kuuluu?

Sini Erholtz: Olen huomannut tässä viime aikoina, että kun minulle esitetään tämä kysymys, niin monesti tulee syvä hiljaisuus, koska siihen minun tehtäväkuvaan kuuluu niin paljon ja monenlaisia erilaisia ulottuvuuksia. Mutta väestötutkimus on yksi hyvin keskeinen juttu. Meillä sisäministeriön kaikkiin meidän keskeisimpiin strategioihin kuuluu aina se, että halutaan taata kaikille suomalaisille mahdollisimman korkea turvallisuuden tunne ja jotta me voidaan tätä työtä tehdä ja tätä työtä edistää, niin se toki tarkoittaa sitä, et meidän täytyy tietää et mitä se turvallisuudentunne on.

Mitkä ne turvallisuudentunteen rakennuspalikat on ja nimenomaan tähän tää minun väestötutkimuksen kokonaisuus liittyy. Mut tän lisäksi mä myös teen monenlaisia erilaisia tietojohtamiseen liittyviä tehtäväkuvia, ennakointityö hyvin keskeistä omassa työssäni. Mutta näitten kaikkien palasten semmonen koheesio/kokonaisuus, niin se on se minun ulottuvuus. Te voitte täydentää, tiedätte kai. Onko joku keskeinen. [Naurua.]

Eeva Koivunen: Tervetuloa tosiaankin Tuovicastiin. Kiva kun saatiin sut vieraaksi. Mut lisäksi meillä ei ole pelkkiä sisäministeriöläisiä onneks täällä tänään, vaan meil

on myöskin vieraana Cultura-säätiön ohjelmajohtaja ja myös pitkän linjan toimittajauran tehnyt Eilina Gusatinsky. Tervetuloa lämpimästi Tuovicastiin Eilina.

Eilina Gusatinsky: Kiitos! Voiks heti kysyä minkä takia on "Tuovicast"?

Ari Evwaraye: Voi! En mä tiedä ollaaks me sitä meidän kuuntelijoillekaan sitä introttu eli "cast" tietysti tulee siitä, et kaikki hyvät podcastit on jotain "casteja". No, se ei pidä paikkaansa, niit on paljon hyviä, jotka ei oo jostain "casteja", mut "tuovi" tulee siis siitä, kun me joitakin vuosia sitten lanseerattiin tämmönen Tuovi-sivusto, joka ei kylläkään löydy tuovi.fi:stä tai mistään semmosista vaan sisäinturvallisuus.fi, niin se nimettiin Tuovi-portaaliksi.

Siin oli vähän tämmönen kaksoismerkitys tai kolmoismerkitys, et tämmöset erilaiset viranomaisten tietojärjestelmät, niin ne on yleensä aina semmosilla lyhyillä nimillä, että on joku Keijo-järjestelmä ja Mikko ja Anneli ja tän tyyppisiä erisnimiä ja Tuovi ei ollu käytössä ja sit siin oli tämmönen vähän tämmönen lyhennelmäleikki, et se on ikään kuin turvallisuuden ovi tai ovi turvallisuuteen, mut samaan aikaan tämmönen perinteinen suomalainen naisen nimi. Niin siitä tuli tämä Tuovi-juttu.

Eeva Koivunen: Hyvä kysymys [naurahtaa].

Ari Evwaraye: Joo, tosi hyvä kysymys!

Eilina Gusatinsky: Toimittajaura teki.

Ari Evwaraye: Kyllä, kyllä!

[Naurua.]

Eeva Koivunen: Eilina, haluaisit sä myös kertoa vielä tähän lyhyesti, et mitä Cultura-säätiö tekee ja mikä on sun taustasi ja tulokulmasi ehkä tähän tänään käsiteltävään aiheeseen.

Eilina Gusatinsky: Cultura-säätiö viettää tänä vuonna 10-vuotisjuhlia, ja se on kiva asia mun mielestä. 10 vuotta sitten opetus- ja kulttuuriministeriö yhdessä suurimpien kaupunkien kanssa tämmönen idea luoda säätiö, joka edistää venäjänkielisten kotoutumista, mut myös antaa mahdollisuuden saada ajankohtaista tietoa venäjänkielisestä väestöstä Suomessa eri instituutioille ja auttaa myös instituutioita kehittämään palveluita, kotouttamispalveluita, ni se toimii, jos me kerran ollaan edelleen olemassa ja tuntuu siltä, et vauhti vaan kiihtyy.

Mä oon siellä ohjelmajohtajana niin ku sä sanoit ja mun vastuulla on hyvin paljon nimenomaan selvitystyö ja muutki asiat, jotka liittyvät tähän säätiön tekemiseen. Mut sitä ennen olin todellaki toimittaja tai päätoimittaja. Päätoimittaja melkein 20 vuotta venäjänkielistä lehteä ja sitte ku, muuten silloin kysyttiin että minkä takia sä

perustit sen lehden, niin mä ajattelin et on helpompi selittää venäjänkielisille mikä Suomi on ja mimmoset pelisäännöt siinä on ja sen takia perustin tän lehden aikoinaan kavereiden kanssa.

Mutta sitte 2014 mä ymmärsin, et mä en oikeen tunne tätä lukijakuntaani. Et se sai mut miettimään, et ooks mä oikee ihminen selittää sen tällä tavalla vai pitäiskö mun ensiks ymmärtää, että ketkä ovat Suomen venäjänkieliset ja sitä työtä mä teen sitte Cultura-säätiössä.

Eeva Koivunen: Mielenkiintosta, ehkä mä haluisin alottaa vielä vielä tämmösellä ajankohtaisella asialla, et meidänkin Tuovicastissa täytyy tunnistaa, että Suomeenhan on kesän aikana saatu uusi hallitus ja meille tietysti myös hallitusohjelma ja siellä puhutaan turvallisuuden yhteydessä paljon luottamuksesta ja todetaan muun muassa, että pitkän aikavälin tavoitteena on et suomi on luottamuksen yhteiskunta, jossa toteutuvat turvallisuus ja oikeudenmukaisuus. Ni mä haluisin kysyä teiltä, että mikä on teidän nähdäksenne luottamuksen rooli turvallisuuden rakentamisessa.

Sini Erholtz: Minä voin aloittaa vaikka ihan mejän konkreettisen väestötutkimuksen ehkä keskeisimmän löydöksen ulottuvuudesta eli me ollaan useiden eri tutkimuksien perusteella todennettu, että luottamuksen ja tän turvallisuudentunteen välillä on vahva korrelaatio.

Eli ihmiset, jotka kokevat elämässään, et heillä on heikko turvallisuuden tunne, niin hyvin usein he ovat sitten niitä tahoja, jotka eivät luota meidän viranomaisiin ja tää tietysti asettaa meille turvallisuusviranomaisina paljon haasteita, koska miten me tavoitetaan, miten ne vahvistetaan näitten ihmisten turvallisuuden tunnetta, jos he eivät halua ottaa vastaan meidän palveluita ja meidän tarjoamaa apua.

Eli sinällään sanoisin, et nyt ollaan juurikin sen asian ytimessä tässä kun katsotaan näitä asioita nimenomaan parina, eikä vain yksittäisinä ulottuvuuksina, koska ne vaikuttavat toinen toisiinsa hyvin vahvasti.

Ari Ewvaraye: Voiks heti kysyä?

Sini Erholtz: Anna tulla.

Ari Ewvaraye: Eilinalla on varmasti tosi hyvä, arvokas näkemys, mutta mitä sä luulet, että kummin päin se on. Tää on tietysti aina kysymys, mitä tutkijoille ei saa esittää, mut mut mä nyt esitän sulle, koska ollaan kollegoita, et kummin päin se on. Onko se se luottamus mikä synnyttää sitä turvallisuuden kokemusta? Onko se turvallisuuden kokemus, joka synnyttää sitä luottamusta vai onks ne vähän niin ku toisiaan ruokkivia? Mikä johtaa mihin?

Sini Erholtz: No varmasti tähän ei oo mitään yksiselitteistä vastausta ja nimenomaan molemmat asiat ruokkivat toisiaan, mutta kyllä turvallisuuden tunne on sellainen asia ja ku se muodostuu niin monista eri seikoista, sekään ei ole mikään yksi asia. Turvallisuuden tunne ei tule siitä, että mitä esimerkiksi kansainvälisessä politiikassa tapahtuu vaan, se rakentuu monista asioista, joita me ei tunnista vielä tälläkään hetkellä.

Niin sen takia et miksi siinä tapahtuu niitä heilahduksia ja mitä me itse seurataan niitten heilahdukseen tapahtumista, niin nimenomaan se näyttäytyy sillä tavoin, että ihmisten arviot laskee silloin kun on tapahtunu toistuvalla syklillä niitä jotakin siihen luottamussuhteeseen vaikuttavia tekijöitä. Eli kyl mä sanoisin, että turvallisuuden tunteessa nimenomaan nämä luottamuskokemukset ovat niitä ajureita, joita meidän tulee seurata ja jotka on ensimmäisiä semmosia tekijöitä. Vastasinko monimutkaisesti, byrokraattisesti [naurahtaa].

Ari Ewvaraye: Ei eli toisin sanoen tavallaan, että jos on kokemuksia siitä, että elämä kantaa ja asiat kääntyy hyvin päin, niin silloin ehkä myöskin suhtautuminen vaikkapa viranomaisiin on myönteistä.

Sini Erholtz: Kyllä, just näin.

Eilina Gusatinsky: Joo on se monimutkainen mekanismi, et esimerkiksi me viime vuonna tehtiin Suomen venäjänkieliset 2022 -selvitys ja siinä kävi ilmi, että esimerkiksi luottamus mediaan korreloi hyvin paljon muihin instituutioihin, mutta myös siihen miten suhtautuu esimerkiksi Venäjän aggressioon Ukrainaa vastaan, et ne jotka eivät luottaneet mediaan, ni he herkemmin olivat sitä mieltä, että Venäjän sotilaalliset toimet ovat ihan hyväksyttäviä tai oikeutettuja ja tää tiedonkeruu tapahtui sen jälkeen ku kävi ilmi ne kaikki hirmuteot Butshassa ja Irpinissä.

Toisaalta on mielenkiintoista, että ihmiset joilla on kaksi kansalaisuutta: Suomen ja Venäjän, niin he ovat enemmän luottavaisia ääniä ja uskovat tai heille heidän turvallisuudentunne on paljon vahvempi kuin vain Venäjän kansalaisille, jotka asuvat Suomessa venäjänkieliset Venäjän kansalaiset tai vain Suomen kansalaiset venäjänkieliset, et se on sitä olis kiva vielä purkaa, että mikä on se mekanismi, minkä takia kaksi kansalaisuutta luovat enemmän sellasta turvallisuudentunnetta kun vaan yks ja muuttuiko tää nyt kun ruvetaan puhumaan siitä, että kaksoiskansalaisia, Venäjän ja Suomen kaksoiskansalaiset, ovat uhka, josta media nyt aika paljon viime aikoina hallituksen aloitteesta varmasti jollain tavalla ruvenneet puhumaan.

Ari Ewvaraye: Mm tuo on mielenkiintoista. Eiks se oo sillä tavalla, jos mä oon ymmärtänyt oikein, että myöskin se luottamuspääoma on yhtä ja samaa helposti. Et tavallaan et ne jotka luottaa viranomaisiin tai mediaan luottaa myös toisiin ihmisiin. Et ne tavallaan kulkee käsi kädessä ikään ku tavallaan, et meillä on vähän ikään ku yks luottamus, vaikka me puhutaan luottamuksesta sillee et luotanko viranomaisiin,

luotanko mediaan ja näin, mut sit ne ihmiset, jotka... Et meillä ihmisillä tyypillisesti, et on luottavaisia ihmisiä, jolla sitten se kohdistuu yhtäläillä muihin ihmisiin lähimmäisiin ja työtovereihin ja tämmösiin vai onko siinä vaihtelua.

Eilina Gusatinsky: Mä luulen, että venäjänkieliset ei ois ihan paras ryhmä seurata tätä. Me ei olla sitä kysytty viime vuonna, mut jos mä muistan, on ollu niitä tutkimuksia, missä venäjänkielisillä on aika alhainen luottamus toisiin ihmisiin, alhaisempi kuin muilla ja se varmasti johtuu historiasta ja siitä historiasta, joka liittyy Neuvostoliiton ja Venäjän kehitykseen. Että ei oo semmonen kysymys, mihin olis helppo vastata. Mut toisaalta ku katsoo, ni venäjänkieliset kyllä luottavat siihen, että heidän tulevaisuus ja ne rakentaa sitä tulevaisuutta Suomessa ja näkevät että heidän lastenkin tulevaisuus, jos ne nyt voisivat vaikuttaa siihen missä on nyt Suomessa eikä muualla. Et siinä mielessä sehä kertoo siitä, että on se perusturvallisuuden tunne ihan kohdallaan.

Sini Erholtz: Mä voisin kans vastata Ari tohon sun kysymykseen tai huomautukseen sen verran, että yleisesti varmaan voidaan ajatella noin, et luottamus on nimenomaan tämmönen isompi ryhmittymä, joka ottaa sateenvarjonsa alle enemmänkin tekijöitä kuin vaan et se on yksi taho media tai turvallisuusviranomaiset tai kanssaihmiset.

Mut sitte tän asian kompleksisuutta mun mielestä hyvin kuvastaa se, et me ollaan tunnistettu kuitenkin et meillä on väestössä joukkoja, joidenka keskuudessa omat naapurit tai muut kanssaihmiset on kuitenkin luotettavia selkeästi enemmän kuin esimerkiksi viranomaiset tai auktoriteetit, poliittiset päättäjät ja muuta. Et me ei olla näissäkään kysymyksissä tämmönen homogeeninen ryhmittymä, joka jakautuu näitten asioitten keskuudessa aina ajattelemaan samoin tai rakentavat omaa luottamussuhdettaan samoin, mutta se että me ymmärrettäisiin ne polut miten tämmöinen ihminen rakentuu. Mikä se kokemus on sellaiseksi ihmiseksi, jolle naapuri on enemmän luottamuksen arvoisempi kuin se vaikkapa poliisi tahoina, ni se on tosi haastavaa.

Ari Ewvaraye: Niil on hyvät naapurit.

Sini Erholtz: No se, tietenkin sehän se. Mut et meil on niin moninaiset ne polut mitä me tullaan tämmöseks ihmiseks ku me ollaan ja minkälaisia luottamussuhteita me synnytetään, että ei oo helppo polku.

Eilina Gusatinsky: Mut toisaalta en mä kyl esimerkiksi viestintää minkä viranomaiset luo asukkaille, niin se perustuu nimenomaan siihen, että perusluottamus on kohdallaan, mikä ei välttämättä sitte toimii ku kyseessä on ihmiset, jotka ovat tulleet muualta ja he eivät pysty lukemaan sitä viestiä, ku epäluulo saattaa olla myös mukana tuotu tämmönen ilmiö. Et siinä mielessä kyl meillä tää tutkimus mitä me nyt tehdään, jossa selvitetään median suhtautumista siihen jää lukijakunnan tai

yleisönsä moninaistumisen, ni sen nimi onkin "Luottamuksen illuusio?" että onko sitä vai eikö. Et tää on semmonen kinkkinen kysymys.

[Musiikkia.]

Spiikkeri: Tuovi – ovesi turvallisuuteen osoitteessa sisainturvallisuus.fi.

[Musiikkia.]

Ari Evwaraye: Jotenki tää luottamus on noussu tähän turvallisuuskeskusteluun viime vuosina. Ei viis vuotta sitten ja vielä vähemmän 10 vuotta sitten puhuttu luottamuksesta, mut nyt niin ku Eevan mainitsemassa hallitusohjelmassa, siellä luetaan, et mikä on meidän pitkän aikavälin tavoite turvalliselle yhteiskunnalle, niin siellä se luottamus on ensin ja se luo perustan ja näin poispäin.

Niin tavallaan tämmönen "for dummies" –selitys, et mitä merkitystä sillä on, että on korkea luottamus tai vaikka että viranomaisiin luotetaan tai mikä on osin, sä Eilina siitä vähän puhuitkin jo, mut miten te näette tavallaan, et jos mä nyt täysin hahmota sitä et okei no miksi se on tärkeää, ni mikä on se kauhukuva. Että mitä sitte, mitä vaikutuksia sillä on turvallisuudelle?

Sini Erholtz: No mä en tie lähenkö mä nyt kauhukuvasta liikkeelle, mut mä voin ainaki semmosen yhden ehkä tärkeimmistä asioista sanoa, mikä tähän asiaan liittyy. Eli jos meillä ei ole luottamusta, niin minkälainen mandaatti meillä on esimerkiksi viranomaisina sitten toimia eri asioissa. Millä tavoin me saadaan viesti perille niin ku sinäki puhuit. Millä tavoin me saadaan meidän työstä vaikuttavaa ja vielä nimenomaan sen tärkeimmän asian highlaittaaminen elikkä miten me voidaan ennaltaehkäistä erilaisia asioita, jos nämä toimet eivät toimi osutusti eli et luottamus on se meidän energia tietyllä tavalla. Se on se virta, jotta me pystytään tekemään meidän työtä sillä tavalla, kun meille on asetettu tavoitteeksi tehdä eli jotenkin näin mä lähtisin sen hahmotelman tekemään.

Eeva Koivunen: Mä itseäs muistan, et tähän liittyen, nyt en oo ihan varma kuka Tuovicastin vieraista se oli, mutta joku on joskus tässä podcastis todennu, että tavallaan tai ollaan keskusteltu siitä, että et Suomessa on tietyl tavalla aika vähäiset ne turvallisuusviranomaisten resurssit ja se on nimenomaan mahdollista sen vuoksi koska meillä on tällanen luottamusyhteiskunta ja tavallaan turvallisuusviranomaisiin on perinteisesti luotettu paljon. Mut siihen liittyen mä haluisin kysyy, että miltä se kehitys nyt sit näyttää teidän näkökulmasta. Et ollaanko me edelleen luottamusyhteiskunta?

Sini Erholtz: No meidän tietojen perusteella me ollaan todellakin edelleenkin hyvin vahvasti luottamusyhteiskunta siinä mielessä, että meillä on hyvin vahva viranomaisluottamus keskimääräisesti eli me ollaan nytten ehkä jollakin tavalla absurdillakin tavalla, paradoksaalisella tavalla, kasvatettu meidän

viranomaisluottamusta prosentuaalisesti nyt Ukrainan sodan ja toisaalta myös koronan jälkipyykeissä. Samoin turvallisuuden tunne on itse asiassa kasvanu tässä kaikkien näitten isojen kriisien tiimellyksessä ja ajan edetessä tällä hetkellä turvallisuuden tunne on 84 % koko valtaväestöstä koee siis, että heidän elämänsä on turvallista.

Eeva Koivunen: Mistä se johtuu et turvallisuuden tunne on kohonnut?

Sini Erholtz: No se tässä juurikin nähdään, et se liittyy tähän korrelaatioon, et me luotetaan siihen, et meidän viranomaiset osaa toimia tämmösissä erilaisissa kriiseissä. Eli varsinkin nytten tässä kansainvälisessä murroksessa, sodankäynnissä, niin koetaan se et Naton liittyminen hyvänä esimerkkinä. Eliikä ajurit toimii sen eteen, että suomalaista tämmöstä turvallisuuspolitiikkaa vahvistetaan, liittoumia rakennetaan. Me luotetaan siirtyneen virkamiehet osaa toimia oikein näissä tekemisissä, niin se on siellä vahvimpana tekijänä varmastikin.

Mut sitte se, et onko Suomi luottamusyhteiskunta kaikille, niin tämä nyt menee sitte siihen, et mä vähän murrann kaiken mitä me tässä sanoin [naurahduksia] eli niin kuin vaikka 84 % suomalaisista koee, että heillä on vahva turvallisuudentunne ja yhtä kaikki heillä on vahva luottamus turvallisuusviranomaisiin. Ni se on vain 84 %. Se kuulostaa hyvältä tilastollisena numerona. Se on iso luku, se on vahvasti positiivisen puolella, mut siel on kuitenkin 16 % Suomen kansalaisista, joille se ei ole se kokemus samanlainen. Ja vielä sieltä oikeestaan ku tehdään semmosta analyysiä, ni me ollaan hahmotettu noin kahdeksalle prosentille nehän on vahvasti täysin eri mieltä kun tämä massiivinen porukka tai valtaosa väestöstä, joilla luottamus ja turvallisuuden tunne on korkea.

Eli meillä on, puhutaanko noin puolesta miljoonasta ihmisestä, no jo jokseenkin semmosesta luokasta, jossa on kuitenkin useammalla sadalla tuhannella suomalaisella on hyvin erilainen se kokemus eli me ei puhuta marginaaliryhmästä sinänsä, et muutama sata siellä joitakin poikkeuksellisia ihmisiä, joilleka jostakin syystä he on niitä joilla on käyny vaan huono tsäkä elämässä, jaettu huonot kortit. Vaan me puhutaan isosta joukosta ihmisiä, joil on hyvin erilainen kokemus niin viranomaisista ja luottamuksesta siihen miten he toimii kuin sä et mikä heidän ylipäätänsä on se kokemus turvallisuudesta (-) [22:23].

Eilina Gusatinsky: Kyl 16 % on iso luku, ja jos vielä pääsis kurkkaamaan sitä, että kuinka paljon heistä ei oo kantasuomalaisia, jos saan nyt näin käyttää tätä termiä, niin se on erittäin tärkeää ennaltaehkäiseviin toimiin miten niitä asioita sitten ratkaistaan.

Eeva Koivunen: Puhuttiin siitä, että se luottamus koostuu monesta asiasta niin mitä me itse asias tiedetään siit 16 %:sta. Sekään ei varmastikaan oo millään tavalla yhtenäinen porukka.

Sini Erholtz: Joo ja itse asias mehän ollaan niin kuin sanoin tossa, ni ollaan pilkottu tää 16 % vielä niinkin tarkkaan lukuun ku kahdeksan prosenttia eli puhutaan 350 000:sta aikuisesta, jotka on nimenomaan sit siellä negaation puolella eli 16 prosenttiin mahtuu vielä neutraali kolmosjoukkiokin siinä, jos meillä on meidän viiden asteikko tässä arvioinnissa.

Eeva Koivunen: Niin eli tarkoitat, et kahdeksan prosenttia on sellasia jotka eivät –

Sini Erholtz: Eivät luota.

Eeva Koivunen: Joo.

Ari Ewvaraye: Vielä täsmennyksenä. Oliko niin, että tässä aineistossa kaikki oli Suomen kansalaisia?

Sini Erholtz: Kaikki on Suomen kansalaisia meidän näissä nykyisissä tutkimuksissa joo ja –

Ari Ewvaraye: Mut äidinkieli ja syntymämaa voi olla muuta?

Sini Erholtz: Kyllä. Joo ja koko ajan siis laajennetaan meidän tietopakettia, et me tunnistetaan, et meil on hirvittävän paljon puutteita juurikin tässä, esimerkiks nyt nämä kieliryhmät nousee hyvänä esimerkkinä siitä, et sellasta meidän aineistossa ei välttämättä ole vielä riittävässä määrin tunnistettuna.

Ja monia muitakin esim. yhtenä nostona nostan heti tähän niin ikäihmisten aineistot meiltä puuttuu ja lasten ja nuorten, jotka on kuitenkin hyvin merkittäviä ja niitä ollaan nyt sitten onneksi niihin satsaamassa tässä tulevina kuukausina, mutta et niitä ylipäätänsä väestötutkimuksissa ole riittäväällä tasolla nostettuna ja kuitenkin voidaan tällee jo maalaisjärjellä ajatella, et ikäihmisten ja lasten ja nuorten turvallisuuden tunne voi hyvinki rakentua erilaisesta palikoista verrattuna tämmöseen yleisempään massaan mitä väestötutkimuksessa yleensä on otettu huomioon.

Mutta asiaan eli vastaus Eeva sinulle, et mitä tähän porukkaan kuuluu, jolla tämä turvallisuuden tunne ja luottamus viranomaisiin on heikompa. Et mitkä on tavallaan semmosia tekijöitä, jotka korostuvat heissä, niin me ollaan identifioitu, et muun muassa yksinäisyys ja toivottomuuden tunne on myöskin tämmösinä korostuvina tekijöinä. Alhasempi usko omiin tulevaisuuden vaikutusmahdollisuuksiin on myöskin tässä tällä ryhmittymällä painottumana ja ylipäätänsä siis uhkamaisema vahvempana kuin muilla eli on vaikkapa omat taloudelliset ongelmat siellä, sellasia asioita jotka huolettaa ja sitte ylipäätänsä tämä luottamuksen rakentaminen, et mihin kaikkiin se kohdistuu. Se kohdistuu turvallisuusviranomaisiin, toisiin ihmisiin, auktoriteetteihin ja poliittisiin päättäjiin, mut sit viitaten jo aiempaan keskusteluihin, niin heillä on myös alhasempi luottamus perinteisten medioitten

puolueettomuuteen. Eli mistä he sitten lähtevät etsimään sitä tietoa, ku ei pysty luottamaan siihen, et mitä esimerkiksi Suomen valtamedia julkastaa vaikkapa koronaan liittyen tai sitten näihin muihin kriiseihin liittyen mediassa. Niin nää on semmosia keskeisiä. Herättääkö sulla ajatuksia tai tunnistatko ehkä, no tuo media ainakin nyt semmonen.

Eilina Gusatinsky: No media on kyl sellainen ja vielä se, että tavallaan näkeekö media sen ongelmana ja pystyyks se jollain tavalla refleктоimaan ja katsomaan ympärille, että minkä takia se luottamus menetetään. Sen takia, että siinä puuttuu hyvin monia tekijöitä, jotka ovat äänessä, jotka tekevät juttuja ja jos se on vaan niin kuin tämmönen yhtenäinen, samankaltainen joukko ihmisiä, joilla on koulutus suht koht samanlainen ja lähtökohdat ovat suht koht samanlaisia, nii nuoret sanoo... Mä nyt haastattelin asiantuntijoita, niin monissa tutkimuksissa kävi ilmi, että nuoret eivät käytä suomalaisia medioita sen takia ku suomalainen media ei näytä sitä maailmaa, jota on niiden nuorten ympärillä eikä ainoastaan harrastuksissa ja kaikissa muissa mut kuvassa.

Eeva Koivunen: Niin eli venäjänkieliset suomalaiset vai?

Eilina Gusatinsky: Ei ku tää kaikki nuoret, tää ei liittyny meidän tutkimukseen ollenkaan tai selvitykseen, mutta ihan ylipäättään joo, että jos näät vaan tietyn porukkan siellä haastatteluissa, katugallupeissa ja muissa asiantuntijahaastatteluissa tai ihan niissä nimissä, jotka tekevät niitä juttuja, ni ei se vakuuta ja se luottamus sitten kärsii siinä.

Sini Erholtz: Toi onkin ehkä yks mun semmosesta tärkeimmistä asioista, mitä mä toivotan kaikissa yhteyksissä missä mä käyn puhumassa näistä meidän väestötutkimuksista ja ylipäättänsä tästä turvallisuuden tunteen kokonaisuudesta, et samat viestit kaikille ihmisille kohdistettuna ei takaa meille samaa lopputulosta.

Et jotenki just mitä selitin sen prosenttiluvunkin kautta, että vaikka 84 prosenttia on iso luku, niin sinne mahtuu siltikin monta koettua todellisuutta niitten lukujen taakse ja se että ylipäättänsäkin ku ajatellaan nyt vaikka tätä kahdeksan prosentin joukkoa, joilla ei ole luottamusta perinteisiin medioihin ja muita, ni meidän mediakäyttäytymiset on hyvin erilaisia kaikilla meistä. Et missä mediassa me ylipäättänsä vietetään aikaa ja sit taas ku tätä suhteuttaa viranomaistoimintaan, et missä me ollaan näkyvimpänä, me ollaan jossain Twitterissä nykyisessä X:ssä tai sit me ollaan meidän omilla kotisivuilla tai me ollaan jossaki tämmösessä virallisemmissä kanavissa, niin mitä se oikeasti sit tarkoittaa.

Ari Evwaraye: 16-vuotiaalle hyvin vähän.

Sini Erholtz: Nimenomaan.

Eilina Gusatinsky: Täytyy oppia verohallinnolta.

Ari Evwaraye: Niin, kyllä.

Sini Erholtz: Ja sit toinen juttu on se, että siis se yhteisen kielen löytäminen näille asioilla, et itekki tässä haen sanoja kun puhun turvallisuuden tunteesta, koska se on niin moninainen ja kompleksinen kokonaisuus ja luottamuksen suhde. Siihen liittyy niin monia osa-alueita, niin miten sen yksinkertaistaa sen viestin. Mihin siinä tulisi tarttua, niin että se tavoittaisi se viesti sitten riittävästi ihmisiä, ni se ei ookaan mikään hirveän helppo ja se on ehkä asia mihinkä meidänkin virkahenkilönä tulee koko ajan entistä enemmän pistää meidän ajatuksia ja energiaa, et miten me sitä muutetaan.

[Musiikkia.]

Spiikkeri: Tuovi - turvallisuuden ovi osoitteessa sisäinturvallisuus.fi.

[Musiikkia.]

Ari Evwaraye: Mitä pitäis tehdä teidän mielestä tavallaan, et jos nyt meillä on, sillee jos summaa tätä vähäsen, niin meil on aika hyvä tilanne, joskin on tavallaan pilviä siellä horisontissa ja ehkä kysymysmerkkejä myöskin, niin kuin Eilina hyvin nostit esiin, ni et tuli ilmi, että itse asiassa meillä on ihan merkityksellisiä väestöryhmiä, mistä ei välttämättä tiedetä, mitkä ehkä saattaa keskiarvojen taakse jäädä, et itse asiassa, en muista nyt meillä voi olla valheellisen positiivinen näkökulma, mut tavallaan et on tärkeitä päästä keskiarvojen yli ja ohi. Jos sitä ajattelee tällä tavalla, että et jos me ei tehdä mitään niin onko se ihan ok vai pitäiskö meidän tehdä jotain yhteiskuntana paremmin sen luottamuksen kehittämiseksi.

Eilina Gusatinsky: Jos me osaisin vastata siihen, mul olis ihan paljon paremmat tulot

[Naurua.]

Ari Evwaraye: Kyllä, ni sä et olisi juttelemassa täällä meidän kanssa -

Eilina Gusatinsky: Ehkä olisin juttelemassa, mut mä luulen, että monet asiat on sekä vaikeita mutta myös helppoja. Se läpinäkyvyys ja valmius tunnistaa niitä asioita, jotka rappeuttavat sitä luottamusta. Niin tutkimustieto on ihan ehdottomasti, mut myös sellasia kenttätutkimuksia, missä otetaan mukaan eri ryhmien edustajia miettimään, että mitkä asiat siinä kengässä puristaa ja miten päästään keskustelemaan asioista ja ihmisistä ja myös arvoista varmasti arvoistaki.

Et se on ympäröörä varmasti vastaus, mutta mut mä uskon vahvasti siihen, että läpinäkyvää, siinä missä se vaan voi olla tietysti turvallisuusasioissa on paljon sellaista, mikä ei voi olla läpinäkyvää mut se ne lähtökohdat mistä tehdään joitakin päätöksiä, ni se jo antaa ihmisille sitten enemmän tietoa se, ettei luoteta mediaan,

ni esimerkiksi vaan haetaan tietoa sosiaalimediasta tai jostain tän tyyppisestä jutuista, ni sekin johtuu siitä, että media ei kerro miten se omia valintoja tekee. Ja se olis hyvä avata ja samalla tavalla viranomaisten avata, että mitkä asiat ovat niin kuin sen takana. Ku ulkopuolisesta tuntuu, että kaikki on nii salamyhkäistä ja siel ajetaan jotain etuja ja niin pois päin, mut sit ku avataan niitä, ni sitte käyki ilmi tai niin mä en osannu ajatella sitä näin.

Ari Evwaraye: Toi oli mun mielestä tosi hyvä ajatus tosta läpinäkyvyydestä ja varmaan on monella tavalla niin, että sen vaatimukset läpinäkyvyydelle on kasvaneet monestakin syystä. Tavallaan nykyään on niin paljon enemmän tietoa tarjolla, kuka tahansa voi tsekata oikeastaan lähestulkoon mitä vaan, paitsi jotain salassa pidettäviä tietoja yritysten tai tai valtioiden tai tämmösten.

Yks semmonen, paljastan omasta henkilöhistoriasta, et yks semmonen oivallus mikä mulle tuli jo vuosikymmeniä sitten, niin mä olin vaihto-oppilaana Yhdysvalloissa joskus aikoinaan. Siellä huomasin semmosen asian, et ihmiset kun puhui, ja aikuiset ihmiset puhui, valtiosta tai hallituksesta, ne puhui the Government. Niin mulla kesti hetki ymmärtää, et se kuulosti vähän sillee hassulta ja mun kesti hetki ymmärtää et mitä ne tarkoitti. Sit mä ymmärsin, et mitä ne tarkoitti ja se oli se et ne puhuu siitä ikään ku omana entiteettinä jossain tuolla.

Mä olin noin 16-17-vuotias. Et se on joku tuolla jossain, jolla ihan omat tarkoitukset ja sit siinä huomaa, se oli ehkä semmonen kulttuurishokki, niin että mähän tulen tosiaan semmoset ympäristöstä, missä valtio olemme me, et se on meidän hallitus ja meidän hallinto ja meidän valtio, joka joka koostuu meistä. ja semmonen hyvin ehkä syvällisesti sisäistetty kokemus. Mut tiedostan, et ei se kaikilla silloin minunkaan nuoruudessa, mistä nyt on jo aika kauan, mut ei kaikilla minunkaan nuoruudessa, ehkä vielä vähemmän tänään, välttämättä on sillä tavalla, et ikään ku se kokemus oli sitten vaan minun yhteiskunta tai meidän yhteiskunta vaan päinvastoin ehkä juuri tän läpinäkyvyyden kautta tarvitsee sitä viedä eteenpäin.

Eilina Gusatinsky: Mut mun mielestä se on se mikä on Suomen vahvuus, et se on meidän valtio, meidän hallitus, meidän hallinto ja pitäis tehdä sen eteen tosi paljon, että se säilyy sellaisena ja myös avautuis niille, jotka ovat tulleet tänne muualta.

Sini Erholtz: Joo mä oon ihan samaa mieltä, että et se on se meidän turvallisuudentunteen ja luottamuksen suhteen sala juurikin tuo, mutta haaste ja miksi nyt tulisi puuttua ehkä tähän nykytilanteeseen tai nykykehitykseen, on varmaankin tämä polarisaatio, affektiivinen polarisaatio, mitä me kuitenkin todennetaan meidän yhteiskunnassa laajalti ja meidänkin aineistoihin peilaten ja muuten, et mitkä on niitä tekijöitä, jotka lähtee rakentamaan meille ehkä tätä "the Government" -ajattelutapaa.

Puhuttiin just siitä viestinnästä esimerkiksi koronan aikana, ja minkä takia lähdettiin kyseenalaistamaan silloin vaikkapa THL:ltä tulevia viestejä tai muuta. Minkä takia luotettiin enemmän omaan tiedonhakuun kuin siihen mitä tutkijat suodattivat THL:n palveluista? Mitä haasteita ehkä kokonaiskuvassa tämä äärettömän nopealla tahdilla etenevää tiedonvälitys ja globalisaatio, mikä meidän maailmassa tai mikä on ajurina meidän maailmassa nykyhetkessä? Miten se toimii? Niin ne siihen täytyy puuttua.

Ja mä tossa itse asiassa Arille ja Eevalle jo puhuin ennen ku alettiin podcastia nauhottamaan tästä yhteisen tilan järjestämisen konseptista eli millä tavoin eri tavoin ajattelevia ihmisiä viedään samaan pöytään ja löydetään sitä koheesiota sitä liimaa näitten ihmisten välille sen sijaan et me ajatellaan aina, että niin kuin minä omine erityisine rakennuspalikkoineni tässä pöydässä ja sinä "the other" tuolla toisessa pöydässä sinun erilaisina ajattelutapoineen, ni kyl mä aattelit ne on ne on hyvin keskiössä tässä koko turvallisuuden tunteen ja luottamuksenki piirin rakentamisessa. Et me ollaan sama samalla asialla tässä kaikki. Me halutaan, et Suomi on maailman paras maa. Me halutaan, et Suomi on maailman turvallisim maa kaikille Suomen kansalaisille. Et tää ei ole mikään yhden porukan tekemä missio vaan tämä on kaikkien meidän yhteinen työ mitä me tehdään.

Eeva Koivunen: Tähän liittyen mä haluan kysyy, että koska tää on kuitenkin podcast ikään kuin turvallisuuden tekijöille niin mitä tää turvallisuustoimijan/turvallisuuden tekijän näkökulmasta voisi tarkoittaa konkreettisesti. On aina helppo puhua tästä meidän yläpilvestä täältä huudella, mutta tuleeks teille mieleen esimerkkejä.

Eilina Gusatinsky: Kauheet paineet ku kolme ihmistä kattoo sua [nauraa] ja odottavat sulta jotain viisauksia, mutta sinänsä mä uskon siihen, että et kukin meistä kantaa nää erilaiset tämmöset konstruktiot jotka määräävät hyvin paljon sitä miten me oletetaan toisten ihmisten ajattelevan siit samasta asiasta. Ja jos uskaltaa kuunnella ja kuullaan niitä, niin varmasti siinä monesti löytyy oivaltavia tämmösiä kokemuksia ja esimerkiksi Anu Rohima, mylläri joka teki poliisikorkeakoulussa, ammattikorkeakoulussa, sen oman kurssin, et mikä on jokaiselle se oman työn tarkoitus ja myös se, et miten omaa työtä ehkä stereotypiatkin määräävät sen miten sen työn tekee, niin sen näkeminen/oivaltaminen ja tänä päivänä jos ajatellaan, että melkeen joka kymmenes Suomessa asuva on jostain muualta tai sillä on juuret jossain muualla, nii se pitäis näkyä kaikkialla ja sitä ei vielä näy. Niin minkä takia ei ja kyl se myös on tämmönen tie siihen yhteiseen luottamukseen.

Sini Erholtz: Mä voin mennä sitte tämmöseen konkreettiseen viranomaisulottuvuuteen minun vastauksessa eli mä näkisin, että tässä nykytilanteessa olis hirvittävän tärkeätä jotenkin, ehkä tämä nyt vähän omastakin näkövinkkelistä katsottuna, niin kehittää järjestelmiä millä me hallitaan kaikkia näitä tietomassoja. Et jälleen kerran ottaen esimerkkinä tän koronan ja sen, että mitenkä me keretään vastaamaan tämmösiin moninaiisiin viestinnällisiin haasteisiin. Miten me keretään suodattamaan sitä oikeaoppista tietoa niin, et se olisi mahdollisimman luotettavaa, kun kansalaiset sen vastaanottaa ja sellasta, että he eivät itse kykenisi

heti viidessä minuutissa kumoamaan sitä jonku toisen tietolähteen perusteella ja meillä tulisi olla jonkunlainen kyky yhdistellä aineistoja mahdollisimman luotettavasti, et meillä on ajankohtainen tieto käsissä, me pystytään jakamaan sitä, mutta yhtä kaikki myöskin käyttämään sitä viranomaisytyössä niin, et me rakennetaan sitä kautta sitä luottamusta.

Toinen juttu mikä mulla on, niin liittyen tämäkin tiedonhallintaan, on jatkuvan tiedon tuotannon tarpeus siinä ei sekään, et pistemäisiä tutkimuksia siellä täällä, vaan koko ajan sellasta systemaattista, keskenään puhuvaa aineiston tuotantoa, jotta me poimitaan sieltä niitä trendejä. Eli kun me nähdään esimerkiks, et joku väestöryhmä lähteekin kasvattamaan sitä omaa epäluottamusta, ni meil on kyky ennakoita se. Me nähdään se jo, että et mitä on kehittymässä, mihinkä meidän tulisi puuttua tai mitkä syyt aiheuttaa sitä, että ne aina tultas näihin asioihin vähän jälkijunassa. Eli sen ennakoitustyön oikeestikki integroimista tähän meidän tapaan tarkastella tätä maailmaa, niin koen sen tärkeeks.

Sit toinen juttu, tai kolmas juttu, ku puhuttiin luottamussuhteesta viranomaisiin, niin se ilmiölähtöisempi suhtautuminen siihen, et mitä me halutaan saavuttaa tässä maailmassa Mikä meidän tärkein tehtävä on viranomaisina, turvallisuusviranomaisina, sen sijaan et me mietitään et mikä on minun näkövinkkeli pelkästään tästä minun tittelistä johtuen? Et jos suhtautuminen vaikka poliisiin ei ole vankkaa tietyllä väestöryhmällä, mut suhtautuminen pelastustoimeen on vankkaa tän väestöryhmän keskuudessa, voisko pelastustoimi olla se yhteistyökumppani poliisille sen poliisin sisällä havaitun viestin sanansaattaja tai jotaki tämmöstä, että et yhdessä enemmän ja vahvemmin. Kuulostaa kliseiseltä, tämmöseltä lausahdukselta, mut silloin iso tekijyys oikeestikki sen viestin viemisessä.

Ja sit viel viimeisenä pointtina, mä pahoittelen monologia tästä huomaa, että teen tätä ammatikseni [naurua], niin vaikuttavuuden mittaaminen ja tämä liittyy myöskin siihen mediakäytön tutkimukseen, et mitä eri ihmisillä on eli meidän pitäis oikeestikki esimerkiks meidän viestintää mitata julkishallinnossa. Oikeestikki katsoa, että saavutetaanko me ne ihmiset meidän viesteillä ketä me pyritään saavuttamaan. Et ei vain sitä bulkkiviestintää kaikille sama viesti näissä palveluissa, vaan enemmänkin sitä et mietitään, et mikä se on se meidän missio. Mitä me pyritään, ketkä me pyritään saavuttamaan tällä meidän viestillä, mikä se tavoite on? Ja sit oikeasti tsekataan et onnistuttiinko, et osuttiinko me oikeeseen tässä asiassa, et saavutettiin me se ihminen juuri sieltä alueelta juuri siellä kanavassa ja mitähän piti siitä meidän viestistä. Omaksuiko hän sieltä sen tärkeimmän pointin siitä viestistä. Mun mielestä tämmönen ehkä mediamaailman ajattelutavan tuominen tähän meidän tekemiseen, ku meil on kuitenkin pikkusen erilainen agenda. Me ei myydä mitään, mut me halutaan rakentaa sitä turvallisempaa yhteiskuntaa niin mun mielestä se ois tosi tärkeetä.

Eeva Koivunen: Usein kun Tuovicastissa lopuksi aina kysytään mejän taikasauvakysymys kautta että mitä pitäisi tehdä ne niin usein tulee myös hiljaisuus [naurua] ja mä vaan sillee, et jaa –

Ari Evwaraye: Nyt ei tullu hiljaisuutta [lisää naurua].

Eeva Koivunen: Ei tullu hiljaisuutta. Tää oli mielettömän hedelmällistä, kiitoksia.

Ari Evwaraye: Joo, mulla jäi tosi vahvasti mieleen tai huomasin tuossa syntyvän ajatuksen siitä, että meillä on erilaisia luottamuspääomia ja meidän pitäisi ehkä olla luovia siinä, että miten me sitä yhteistä pääomaa käytetään. Se on ehkä Suomen hienous edelleen, ja miten me käytetään sitä vahvistamaan itseään eli tavallaan ajatus siitä, että minä tunnen jonkun, joka tuntee ehkä sen ihmisen, jonka pakeille minä haluan tai jonka korvaa haluan heristettävän. Miten pystymme sen tekemään? Sehän näkyy ihan, tai siitä voi käyttää ihan semmosessa arkisissa tavanomaisissa tilanteissa. Ei tarvi olla siellä yläpilvessä, vaan ihan konkreettisissa tilanteissa et, hmm, että kenen kanssa olen tekemisissä, joka sitten ehkä on noiden, joita minä haluan tavoittaa, heidän kanssa tekemisissään, heillä on vahva suhde. Luottamuspääoman siirtäminen tililtä toiselle [naurahtaa].

Eeva Koivunen: Joo me ollaan taas yliajalla niinku aina.

Ari Evwaraye: Aina yliajalla.

Eeva Koivunen: Kyllä. Kiitos tosi paljon Eilina ja Sini, että pääsitte tänne keskustelemaan mejän kanssa ja kiitos myös konkreettisista ja hedelmällisistä kehitysehdotuksista, että miten tästä eteenpäin.

Eilina Gusatinsky: Kiitos.

Sini Erholtz: Kiitos.

[Musiikkia.]

Spiikkeri: Sisäisen turvallisuuden taajuudella. Tuovicast.

[Musiikkia.]